

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὕπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ἡ κ. Καλλιόπη Δαμαλᾶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Αἰῶνος» δραχ. 1,120, ὥπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς πόλεως ἀσθενεῖς.

Ἀνώνυμος κυρία ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἐταιρεία Φιλόπτωχον Ἐταιρίαν φρ. 300 πρὸς ἀγορὰν πάλου καὶ ζωμοῦ διὰ τοὺς πάσχοντας πτωχοὺς τῆς πρωτευούσης.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

Τῇ 10 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου ἐξέπνευσεν ἐν Ζυγ τῆς Ἑλλάδος ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος. Θανάτῳ ἐν τῇ ξένῃ, εἰς ἣν εἶχε φύγει ἀπὸ ἐτῶν ἤδη πολλῶν, δὲν ἔτυχεν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ οἴκειον θρήνου· καὶ ὁμως δὴ ἤρξεν εἰς τὼν μάλιστα διακεκριμένον τοῦ ἔθνους λογογράφου.

Ἐπιφυσασσόμενος νὰ λάβω τὸν Ζαμπέλιον προσεχῶς θέμα τοῦ λόγου, χαράσσω ἐνταῦθα ὁσίας δίκην ὀλίγας τινὰς περὶ τοῦ ἀποπτόντος λογίου γραμμὰς μνημοσύνους.

Ὁ Σπυρίδων ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Ζαμπελίου, ὅστις ἐν τοῖς πρώτοις ἐτραγώδησε παρ' ἡμῖν τὰ κλέα καὶ τὰ δεινὰ τοῦ ἔθνους ὡς ἐνθερμος μιμητὴς τοῦ Ἀλφειέρη περὶ τοῦ βουθῶν τοῦ στίχου καὶ τὴν δραματικὴν χρώσιν καὶ πλοκήν. Πατρὸθεν εἶχε λοιπὸν ἀποκτήσει τὴν ἐμφυτον ποιητικὴν τάσιν, ἣν διέσωσεν ὅτε ἀνδρωθεὶς ἐστράφη ἐπὶ τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἔθνους. Πᾶσαν δὲ τὴν συγγραφικὴν αὐτοῦ τέχνην χαρακτηρίζει πᾶσι τις τῆς ἐπικρατοῦσης φαντασίας καὶ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς σοδάρην καὶ νήφουσαν ἐπιστημονικὴν διαπραγματεύσιν τῶν ὅπ' ὅψιν θεμάτων.

Ἐν τῷ κυριῶδε αὐτοῦ ἔργῳ, ταῖς «Βυζαντιναῖς μελέταις» (ἐν Ἀθήναις 1857), ἀπειραῖτο νὰ εὕρῃ τὴν ἐνότητα τοῦ βυζαντινοῦ κράτους, νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, νὰ ἀναδείξῃ δι' ἱστορικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀνασκαφῆς τὸν ἑλληνικὸν ὅπὸ τὸν Ῥωμαίων. Ἡ μέθοδος αὐτοῦ μέχρι τινὸς μόνον εἶνε ἡ αὐστηρὸς ὕπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης ἐπιβαλλομένη καὶ ἐκ τῶν κάτωθεν καὶ τῶν καθ' ἑκάστον ἀρχομένη· κυρίως δὲ ἀγαθὴ ὁ Ζαμπέλιος ἀφορμώμενος ἀπὸ γινικωτέρων τινῶν, θεωρητικῶν, ἐκ τῶν προτέρων ἰδρυμένων, ἀρχῶν καὶ ζητεῖ νὰ ἐμπεδώσῃ ὑπὸ τὸ νέον ὄνομα τῆς ἱστοριονομίας δόγματα τῆς φιλοσοφικῆς ἐξετάσεως τῆς ἱστορίας. Ἐχει δὲ, εἰρήσθω καὶ τοῦτο, ἐν τῷ καθόλου ἔθνικῳ αὐτῆς σκοπῷ ἡ συγγραφὴ αὕτη τάσιν τινὰ ἀποδεικτικὴν. Ἀλλως δὲ τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ὅταν δὲν πείθῃ, πάντως ὁμως ἐλκύει, διδάσκει καὶ ἐνίοτε δεσμεύει τὸν ἀναγνώστην.

Τὸν αὐτὸν δὲ φιλοσοφικὸν τρόπον τῆς ἐρεύνης εὐρίσχομεν καὶ ἐν τῇ μακρῇ καὶ περιπευδαστῇ εἰσαγωγῇ, ἣν προέταξεν ὁ Ζαμπέλιος τῆς ὅπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης συλλογῆς «Ἀσμάτια δημοτικὰ τῆς Ἑλλάδος» (ἐν Κερκύρᾳ, 1852), ἐνθα ἐξετάζει τὴν γέννησιν καὶ διάδοσιν τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ γλώσσης μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς ἀρχαίας δόξης ἐν σχέσει πρὸς τὰς τύχας καὶ περιπετείας τοῦ ἔθνους ἐν τοῖς μέσοις αἰῶσιν. Εὐφάντατος δὲ καὶ ἐν πολλοῖς πρώτο-υπος εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ μελέτη «Πόθεν ἡ κοινὴ λέξις τραγουδῶν» (ἐν Ἀθήναις, 1859), ἐν ᾗ ἀποπειράται νὰ ἐρμηνεύσῃ τοὺς λόγους, δι' οὓς τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν ᾄσμα παρέλαβε χαρακτηριστικῶς τὴν ὀρνυθὲν ταύτην ὀνομασίαν ἐν ταῖς ἡμέρας καθ' ἃς ἐνήστευεν ὡς μοναχὴς κεκαρμένος τὴν φαιδρὰν τῆς ἀρχαιότητος ὀρησκείαν καὶ τὴν πανηγυρικὴν ἐλευθερίαν.

Πολλὰ τῶν ἰδεῶν τοῦ Ζαμπελίου περὶ τῆς δημοτικῆς ἡμῶν ποιήσεως καὶ γλώσσης δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τὴν σήμερον αὐτόχρημα αὐθαίρετοι ἢ ἀπρηχαιωμένοι μετὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν περὶ αὐτῆς μελετῶν. Ἀλλ' οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτι εἶνε εἰς τῶν πρώτων παρ' ἡμῖν ἐπιδοθέντων εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν αὐτῆς ἐξέτασιν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις γνωστὸν εἶνε ὅτι ἐκ χειρογράφων ἐν βιβλιοθήκαις τῆς Δύσεως ἀποκειμένων ἀντέγραψε πολῦτιμον τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ποιήσεως ὕλην, ἣν παρεχώρησεν ἔπειτα εἰς τὸν μακαρίτην Μαυροφρύδην, ἐγνωμονῶν ἀνα-

φέροντα τὴν γενναίαν ταύτην δωρεάν ἐν τῷ προλόγῳ τῶν ὅπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντων «Μνημείων τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης».

Ἀποβαλὼν δὲ τὸν μανδύαν τοῦ φιλοσόφου ἐνεδύθη πολλῶν μᾶλλον τὴν τήθενον τοῦ ποιητοῦ ἐν τῇ συγγραφῇ δύο ἔργων, αἵτινα βίαιον ἔχουσι τὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης ἐπὶ Βενετοκρατίας, λέγου τὰ «Ἱστορικὰ σκηνογραφήματα» (Ἀθήνησι, 1860) καὶ τοὺς «Κρητικὸς γάμους» (ἐν Τουρίνῳ, 1871). Ἡ ὑπόδουλος καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ξενοκρατίας βαρέως φέρουσα Κρήτη συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ Σπυρίδωνος Ζαμπελίου βαθύτατα, ἐπεβάλετο δὲ νὰ μεταδώσῃ τοῖς συμπολίταις τὴν συγκίνησιν ταύτην πλήρη. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐθεώρησε λυσιτελέστερον τὸν τύπον τοῦ διηγήματος. Καὶ ἐν μὲν τοῖς «Ἱστορικοῖς σκηνογραφήμασι» ἵσταται μετῴρος μεταξὺ ἱστορίας καὶ μυθιστορίας, ὡς ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Προδίκου, καὶ ἀκολουθεῖ τῇ ἱστορίᾳ πολλῶν μᾶλλον, διὰ χαρακτήρος γραφικοῦ εἰκονίζων τὴν φιλοπαλίαν τοῦ Ψαρομηλίγγου καὶ περιγύρων τοῦ μεγάλου οἴκου τῶν Καλλεργῶν τὰς θυσίας, ἀλλὰ καὶ τὰς προδοσίας. Τοὺς δὲ «Κρητικὸς γάμους» συγγραφῶν φέρεται ἀκατασχέτοτος πρὸς τὴν ἡδὴ ἐκλεχθεῖσαν κατωφέρειαν καὶ τερψιμυθεῖ τὸ ἔξῃς ὡς γέρον. Ἀλλ' ἐπιστρέφόμενος συνεχῶς ἐνὰ συλλεγῇ ἱστορικὰ τινὰ ψήγματα καὶ σκορπίζων αὐτὰ εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἀναγνώστου ἐν μέσῳ τῆς μυθοπλαστίας, τὸν μὲν φιλόστορα λυπεῖ διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀνάμειξιν τῆς ἱστορικῆς ὕλης, τὸν δὲ φιλόμυθον ἀνὰ διὰ τοῦ ὅλου τῶν ἱστορικῶν παρεκβάσεων. Καὶ ὁμως δὲν ἀμφισβῆλλω ὅτι ἀμφοτέρω κλείουσι μετὰ λύπης τὸ χανὸν ἀναγνωσθὲν βέβαιον.

Ἄς το εἰπῶ καθαρά· ὁ Ζαμπέλιος εἰς ἐλαχίστας ἐπεδόθη ἀρχαιολογικὰς μελέτας καὶ ἡσίοτα προσέτερον εἰς τὰς πρώτας πηγὰς, κυρίως δ' ἐθεσίσθη εἰς τὴν «Ἱερὰν Κρήτην» τοῦ Κορυνηλοῦ καὶ τὰς παρὰ τῷ Ἀγγλῳ Pashley μνημονευόμενάς ἐκθέσεις. Βλέποντες δ' ὁμως ὅταν ἐνέπνευσε καὶ οἷον χρώμα ἔδωκεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς βενετοκρατουμένης Κρήτης, λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐνεκατέστησεν εἰς τὴν συστηματικὴν καὶ αὐστηρῶς γεγραμμένην ἱστορίαν τῆς νήσου ἐπὶ τῶν Βενετῶν, ἥτις θὰ ἦτο ἔργον μέγα, ἀντάξιον τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ καλῶν. Ἀλλ' ὁ Ζαμπέλιος ἦτο φύσει εὐεπίφορος πρὸς τὴν μυθοπλαστίαν, διὸ καὶ ἰταλίστι ἐτι συνέγραψε τὰς «Ἀναμνήσεις μοναχῆς», μυθιστορίαν τοχούσαν ἐπανειλημμένον ἐκδόσεων παρὰ τῷ Barbèra ἐν Ταυρίνῳ.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας ἀναφέρεται τὸ φυλλάδιον «Καθίδρους πατριαρχεῖον ἐν Ῥωσσίᾳ» (ἐν Ἀθήναις, 1859), ἐν ᾧ ἀνετύπωσε τὸ ποίημα τοῦ Ἐλασσίνου Ἀρσενίου, τὸ ἐν ᾧ ἀνετύπωσε τὸ ποίημα τοῦ ἐν Μόσχᾳ πατριαρχευόμενον τὴν καθίδουσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν εἰσαχθεῖ τοῦ 1588, προτάξας διδακτικωτάτην ἱστορικὴν εἰσαγωγὴν. Τὸ ποίημα δὲ τοῦτο εἶχεν ἐκδοθῇ πρότερον ἀθλίως ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἑλληνικῶν χειρογράφων τοῦ Ταυρίνου, παραγνωρισθὲν ὑπὸ τῶν πρώτων ἐκδοτῶν, ὅτινες ἐδημοσίευσαν αὐτὸ ἐν συνεχείᾳ ὡς ἔργον ἐν πεζῷ λόγῳ συνταγμένον.

Τὴν δ' Ἱστορίαν μετὰ τῆς γλωσσολογίας ἀνέμειν ἐν τοῖς «Ἱταλοελληνικοῖς» (ἐν Ἀθήναις, 1868), ἐνὶ τῶν ἀρίστον συγγραμμάτων του, εἰς ὃ ὑπόκειται ὡς βίσις ἡ μελέτη τῶν ἐν τῷ ἀργεῖ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἄλλαις συλλογαῖς τῆς κάτω Ἰταλίας ἀποκειμένων ἑλληνικῶν περγαμηνῶν τῶν μέσων αἰώνων. Ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ταύτῃ συγγραφῇ, ἐν ᾗ συνεκέντρωσε τὰ πορίσματα μεγάλης ἐρεύνης, ἐπεβάλετο νὰ ποδίσῃ τὴν ἐπὶ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξελικτικὴν ἐξέλιξιν τῶν ἑλληνικῶν δημοτικῶν γραμμάτων καὶ ἰδιογράφων περγαμηνῶν τῆς μεσαιωνικῆς Ἰταλίας συγγενῶν σχεδὸν πρὸς τὰς συγγραφὰς καὶ δημοσιεύσεις Ἰταλῶν ἐπιστημῶν λογίων, οἵοι ὁ Trinchera, ὁ Spata, οἱ Βενεδικτῖνοι τῆς Κάβας καὶ τοῦ Κασσίνο κτλ.

Τελευταῖον δ' ἔργον, εἰς ὃ ὁ Ζαμπέλιος ἀφιέρωσε τὰ ἔσχατα τοῦ βίου ἐν τῇ παρὰ τὸ Λιζόρνον, κατὰ τὸ Ἀντι-γριανό, ὡραία αὐτοῦ ἐπιθυμία εἶνε μέγα ἐτυμολογικὸν λεγι-κόν, ἐν ᾧ ἐξήτει νὰ δελεῖ τὴν συγγένειαν τῶν ἑλληνικῶν

τά φυλλάδια μιᾶς ἑξαμηνίας.—Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου ἀνέρχονται εἰς λεπτὰ 80.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ

[10 Σεπτεμβρίου (Πέμπτη) 1881]

Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ ὀριστικῶς τὴν προσεχῇ κυριακὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νέων ἐπαρχιῶν. Τὴν πρωτὰν τῆς ἡμέρας ταύτης θέλει μεταβῇ εἰς Καλαμάκιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κόρινθον, ὁπόθεν διὰ τῆς «Ἀμφιτρίτης» θὰ πορευθῇ εἰς Μενίδιον καὶ εἰς Ἄρταν. Ἐξ Ἄρτης διὰ τῆς Πίνδου θὰ κατέλθῃ εἰς Τρίγκαλα, ἐκεῖ δὲ θὰ ἀποφασισθῇ τὸ νέον δρομολόγιον διὰ τὴν περιοδείαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Τὴν ἀκολουθίαν τοῦ βασιλέως ἀπαρτίζουσιν οἱ ὑπασπισταὶ κ. Χατζῆ Πέτρος, Παπαδιαμαντόπουλος, Βότσαρης, Νοταρᾶς καὶ Βάσσος, ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τῆς Α. Μ. κ. Καλλίνικης, ὁ ταμίας κ. Ν. Θῶν, ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῶν ναυκλάστρον καὶ ὑπασπιστὴς κ. Βάρθεμιφλετ, ὁ πρῶν ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας κ. Γκίλεραμ, ὁ διευθυντὴς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς κ. Π. Κολοκοτρώνης ἀντισυνταγματάρχης, ὁ κ. Ἰω. Σπυρομήλιος, ἀρχηγὸς τῆς ἐξέλιππων χωροφυλάκων σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως, ὁ λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ κ. Ι. Τζαβέλας, ὁ ἀρχιῖπποκόμος κ. Τσέρνοβιτς, ὁ στρατιωτικὸς ἱατρός κ. Τράνπερ, ὁ κ. Μίντερ καὶ ὁ κ. Δρακόπουλος, πρῶτος διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλληνικῆς πρεσβείας, ἕνα χρησιμεύσας διερμηνεὺς τῆς τουρκικῆς γλώσσης. — Τὴν πρωτὰν τῆς χθὲς ἀνεχώρησεν ἐκ Πειραιῶς εἰς Μενίδιον τὸ ἀτμόπλοιον «Ἴρις», φέρον τοὺς βασιλικοὺς ἱππους καὶ τὰς τοῦ ταξιδίου ἀποσκευάς. — Τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης δευτέρας ἀφίκοντο πάντες οἱ ξένοι ἐπίτροποι· τινὲς τούτων θὰ παραμείνωσιν ἐνταῦθα, ἄλλοι δὲ θὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς τὰς πατρίδας των. Χθὲς ἐφωτογραφήθησαν ἐν συμπλέγματι εἰς τὸ ἐνταῦθα βασιλικὸν φωτογραφεῖον τοῦ κ. Π. Μωραΐτου. — Ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τῆς πόλεως ἐξακολουθεῖ βελτιουμένη. Τὰ κρούσματα ἀπὸ 10 καὶ πλέον ἡμερῶν ὀχιμόνον ἐπαυσθητικῶς ἐμειώθησαν, ἀλλὰ καὶ οὐδένα παρουσιάζουσιν ἐπιρροὴν χαρακτῆρα. — Ἡ κυβέρνησις διὰ Β. διατάγματος ὥριστο δρχ. 20,000, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν καθαρότητα τῆς πόλεως. — Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐταιρίας, τῆς ἀναλαβούσης τὴν κατασκευὴν τῶν δύο σιδηροδρόμων, τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Λαρίσσης, κ. Ε. Κυρίκος ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν τρίτην εἰς Πελοπόννησον, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰ μέρη, δι' ὧν θὰ διέλθῃ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἥτις πρόκειται νὰ ἐνώσῃ τὴν Κόρινθον, τὸ Ἄργος, τὴν Τρίπολιν καὶ τὰς Καλάμας. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη θέλει χρησιμεύσει ὅπως δυνήθῃ ὁ κ. Κυρίκος κατὰ προσέγγισιν νὰ ὑπολογίσῃ πόθεν ἡ γραμμὴ δύναται νὰ διέλθῃ καταλληλότερον καὶ πόσα περίπου θὰ δαπανηθῶσιν διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς, ὅπως προθῇ ἀμέσως εἰς προτάσεις περὶ ἀναλήψεως καὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῆς. — Ἀπὸ τῆς παρελθούσης δευτέρας ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς τῶν ἱπποσιδηροδρόμων ἐνταῦθα. Ἡ γραμμή, ἥτις πρώτη θέλει κατασκευασθῇ, ἔσται ἡ ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος διὰ τῆς ὁδοῦ Σταθίου, πλατείας Ὀμονοίας καὶ ὁδοῦ Πειραιῶς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου ἄγουσα. Αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο ἐκ τῆς παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας μεσημβρινῆς ὁδοῦ. — Ἡ ἐλληνικὴ ἀτμοπλοικὴ ἐταιρία καὶ τρίτον προσεκτίησεν ἀτμόπλοιον, ὅμοιον τῶν πρότερος προμηθευθέντων «Ἐλπίδος» καὶ «Βορυνόλειως», ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου καταπλεῖε εἰς Σύρον. — Ἡ ἐπιχείρησις τῆς τομῆς τοῦ ἱσθμοῦ τῆς Κορίνθου βραίνει κατ' ἐλπίδα. Τὰ κεφάλαια τῆς ἐταιρίας, ὁρισθέντα εἰς 30,000,000 φράγκων ἐκαλύφθησαν εἰς τὸ ἑξωτερικόν, μετέσχον δὲ καὶ ἐξῶ κεφαλαιοῦχοι διὰ 2,000,000 φράγκων. Ἐκ τούτων ἡ μὲν Ἑθνικὴ Τράπεζα ἔλαβεν 600,000 φράγκων, ἡ Πιστωτικὴ καὶ Βιομηχανικὴ 800,000 καὶ ὁμάς τις κεφαλαιοῦχων 500,000. — Εἰς ὅλας τὰς σταφιδόφορους ἐπαρχίας ὑψώθησαν αἱ τιμαὶ τῆς σταφίδος ἕνεκα τῶν κατεσπευσμένων φορτώσεων διὰ τὰς ἀγορὰς τῆς Γαλλίας. — Ἐνεκα τῆς ἐνσκήψεως τῆς χολέρας ἐν Ἀδεν τὸ ἱατροσυνέδριον συνελθὼν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ἀπεφάνθη νὰ ληφθῶσι τὰ ἐξῆς μέτρα: Νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν τὰ λοιμοκαθαρτήρια Δήλου, ἀγίου Γεωργίου καὶ Κερκύρας, ἅπαντα δὲ αἱ ἐξ Ἀδεν προελεύσεις νὰ ὑποβάλλωνται εἰς ἐνδεκαήμερον πραγματικὴν κάθαρσιν. — Ὑπεβλήθη διάταγμα, δι' οὗ συνιστῶνται δύο πρωτοδικεῖα, τὸ μὲν ἐν Τρίκαλοις, τὸ δὲ ἐν Λαρίσσει. — Ἐν Θήρᾳ δύο νεανίαι, ἀποκοιμηθέντες ἐντὸς λινοῦ τινός, εὐρέθησαν τὴν πρωτὰν νεκροὶ ἐξ ἀσφυξίας.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1818.

Λύγισμα Ἰακ. Ρ. Ραγκαβῆ.

Ἄν μὲ εἰπῆς ἐρπυστικόν, εὐστόχως ἐπιβάλλεις, καὶ ἐν ταυτῷ ἂν μὲ εἰπῆς καὶ πτερωτὸν δὲν σφάλλεις. Ἡ θεία φύσις πτερωτὸν μὲ κάμνει ἐξ ἀπτερόν, καὶ ἄπτερον ἐκ πτερωτῶν πατέρων καὶ μητέρων. Ἀκόρεστος εἰς τὴν τροφήν, ἂν δὲν τραφῶ πεθαίνω. καὶ ἐν ταυτῷ μισότροφος ἀτρόφως διαμείνω. Ἐκ τῆς ἰδίας μου φθορᾶς γεννᾶται ἡ ζωὴ μου, καὶ ἐξ αὐτῆς μου τῆς ζωῆς πηγάζει ἡ θανή μου. Ἐγὼ δὲν παύω τοῦ νὰ ζῶ εἰμὴ διὰ νὰ ζήσω, κοί πάλιν ζῶ αὐτὸ τὸ ζῆν διὰ νὰ παραστήσω. Ὁ θάνατός μου γίνεται γεννήτωρ τῆς ζωῆς μου, καὶ ἡ ἐκ νέου μου ζωὴ αἰτία τῆς θαντῆς μου. καὶ ζῶ καὶ θνήσκω κατ' αὐτὸν τὸν ἐκτεθέντα ὅρον θάνατον ζωοπάροχον, ζωὴν θανατηφόρον. Τὰ σάβανά μου μόνος μου τὰ προπαρασκευάζω, Ἐπίσης καὶ τὸν τάφον μου ἐγὼ τὸν ἐτοιμάζω. Ἐνδύομαι τὰ σάβανα, τὸν τάφον κατασκάπτω. καὶ τότε πλέον μόνος μου τὸν ἐαυτόν μου θάπτω. Σαθανωμένος, ζωντανὸς καὶ ἐνταφιασμένος. καὶ εἰς τὸν τάφον ἀνεκρός καὶ ζωογονημένος. Ἐνῷ νεκροῦμαι νέκρωσιν σχεδὸν ἀθεραπεύτως, Νυμφεύομαι τὸ ὄνομα τῆς νύμφης ἀνυμφεύτως καὶ γίνεσθαι ὡς πρὸς ἐμὲ ἀθνήσκω καὶ ἀτάφως. Ὡς νυμφικός μου θάλαμος ὁ νεκρικός μου τάφος. καὶ ἐκ τοῦ τάφου πρὸς ἐμὲ ἡ παλιγγενεσία, Πλὴν τέλος πάντων γίνονται τῆς ἡδονῆς οὐσία. Αὐτὴν μου τὴν νεκρώσιμον πτωγὴν ἐνδυναμίσαν, Μικροί, μεγάλοι τὴν ζητοῦν διὰ στολὴν ἰδίαν. Τὰ σάβανά μου μὲ τιμῇ τὰ περιτριγυρίζουν, καὶ μὲ αὐτὰ καὶ ποταποὺς καὶ βασιλεῖς στολίζουν. Ὡς καὶ ὁ τάφος μου αὐτὸς ἐμβάνει εἰς τὸν θρόνον. Τῶν ἐν δυνάμει κραταιῶν ἐνδόξων ἡγεμόνων. Σὺ δὲ ὅπου τοὺς στίχους μου εἰς χεῖράς σου λαμβάνεις, Ἀνάγνωσέ τους δις καὶ τρίς καὶ μὲ καταλαμβάνεις.

1819.

Τινες εἶνε οἱ δύο ἀριθμοί, ὧν τὸ ἄθροισμα ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ γινομένου ἀφίνει ὑπόλοιπον 76;

1820.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων σῖτος-ἀρὰ-γὰρ σχημάτισον τὸ ὄνομα ἐπισήμου Μικρασιατοῦ Ἑλλήνος.

1821.

Σχημάτισον κυδῶλεξον, ἐν ᾧ νὰ ἀναγινώσκεται ἡ λέξις ΛΕΧΩ.

1822.

Ποία εἶνε ἡ τρισύλλαβος λέξις, ἥτις δύναται νὰ ἀναγνώσθῃ ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ ἀριστερῶν, χωρὶς νὰ ἀλλοιωθῇ καθόλου ἡ προφορὰ τῆς;

1823.

Sur six pieds j'emerveille,
Avec sept je sommeille.

ΛΥΣΕΙΣ

1818.

Οἱ ζητούμενοι ἀριθμοὶ εἰσιν οἱ 5, 7, 11, 13, 17, 19, 15, ὧν διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὀριζομένων ἀριθμητικῶν πράξεων προκύπτουσιν ἀθροίσματα 82, 86, 94, 98, 106, 110. Ἐν τῇ ἐπιλύσει τοῦ προβλήματος εἶνε δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀριθμοὶ 11 καὶ 13 διὰ τῶν 8 καὶ 16, ἢ τῶν 9 καὶ 15, ἢ τῶν 10 καὶ 14. καὶ κατὰ τὰς τρεῖς δὲ ταύτας περιπτώσεις θέλει προκύψει ἐξαγόμενον συνᾶδον πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ προβλήματος.

1816.

Τὸ γράμμα α.

1817.

Corniche (Cor-niche).

Ἀθήνησι τύποις Ἀδελφῶν Περρῆ.